

Ann Cleeves

Een razende storm

Vertaald uit het Engels door Valérie Janssen

A.W. Bruna Uitgevers

1

De man kwam in Greystone aanwaaien tijdens het hoogtepunt van een septemberstorm. Zo ging het verhaal tenminste. Opeens was hij er, leunend tegen de bar van The Maiden's Prayer, zijn gezicht zo bruin als een okkernoot, zijn witte haar zo kort dat het die dag moest zijn geknipt, lachend om een van de grapjes van de eigenaar van de pub. De regen droop van zijn regenjas en al zijn wereldse bezittingen zaten in de waterdichte plunjezak die bij zijn voeten lag. Niets wees erop hóé hij was gearriveerd. Hij had niet zelf gereden. Er stond geen auto. Maar op een of andere manier bevond Jeremy Rosco, avonturier, zeiler en legende, zich plotseling in hun midden.

Hij vertelde hun dat hij een van de cottages had gehuurd die tegen de helling achter de pub omhoogkropen.

'Maar ik had zo'n trek in een biertje dat ik op weg daarnaartoe eerst even hier ben binnengewipt, mannen.' Een knipoog.

Harry Carter, de pubbaas, durfde niet te zeggen of die knipoog was bedoeld om aan te geven dat het een leugen of een grap was, of om de andere bezoekers aan de bar bij zijn verlangen naar een borrel te betrekken. Het gebaar leek te impliceren dat zij ongetwijfeld ook wisten hoe het voelde om zo naar een glas bier te verlangen dat je niet eerst je zware bagage wegbracht.

Rosco dronk twee *pints* van de lokaal gebrouwen troebele cider. Daarna hees hij de plunjezak, die groot genoeg was om een kind in te stoppen, op zijn rug en vertrok.

Na die eerste keer kwam hij elke avond in The Maiden, maar niet op een vast tijdstip. Hij verscheen opeens, breed lachend. Soms zat hij aan de bar met Harry te kletsen. Op andere avonden zwierf hij door de gelagkamer, als een stuk wrakhout dat met het tij aanspoelde, en nam hij plaats aan een van de tafels met andere bezoekers, het clubje jonge moeders op hun vaste stapavondje of een bejaard echtpaar dat een potje domino speelde bij de open haard. Hij was altijd vriendelijk, altijd in voor een praatje, maar hij gaf nooit echt iets prijs. Als iemand vroeg of hij voorgoed in Greystone kwam wonen of er op vakantie was, wellicht om zijn volgende reis te plannen, tikte hij tegen zijn neus en grijnsde veelbetekenend.

‘Ik ben hier om iemand te ontmoeten. Een bijzonder iemand die elk moment kan arriveren.’

Hij dronk nooit meer dan twee pints en vertrok daarna weer, soms met een zwaai naar de andere gasten, soms ook onopgemerkt, zodat iedereen zich na een tijdje opeens realiseerde dat hij er niet meer was.

Ze wisten allemaal welke cottage hij huurde. Het huisje stond aan het eind van de rij, helemaal boven op de heuvel, en keek uit over het dorp en de zee. Het was het eigendom van de vader van Gwen Gregory, die was opgegroeid op Ravenscroft Farm en die schoonmaakte in The Maiden. Niemand had ooit een reden om er langs te lopen. Voorbij het rijtje huizen lag alleen de in onbruik geraakte steengroeve, de oorspronkelijke reden voor het bestaan van het dorp.

Maar nu liepen er toch mensen voorbij, puur uit nieuwsgierigheid. Ze wilden graag weten of Jem Rosco’s mysterieuze bezoeker al was aangekomen. Soms zagen ze de man door een van de ramen op de eerste verdieping naar buiten turen, zijn blik gefocust op de horizon, alsof hij een boot zocht. Zelfs in dit stormachtige weer kon een ervaren zeiler de haven binnenvaren en diens boot aanmeren aan de steiger. Er waren twee gebogen pieren die de kleine baai beschutten, gebouwd

in de tijd dat de steen uit de groeve op grote, platte binnenschepen werd vervoerd. Mensen zeiden dat hij vast op een van zijn roekeloze avontuurlijke vrienden wachtte. Of op een vrouw. Want de meeste dorpelingen waren ervan overtuigd dat het om een vrouw ging.

Een aantal weken na zijn komst verscheen Jem Rosco op een avond niet in The Maiden voor zijn gebruikelijke twee glazen droge cider. De stamgasten merkten zijn afwezigheid onmiddellijk op. Ze hadden het er onderling over en vermoedden dat de verwachte bezoeker eindelijk was gearriveerd. Misschien zou Jem de onbekende de volgende avond wel meenemen naar de pub en zouden ze er eindelijk achter komen waar die geheimzinnigheid om te doen was.

Maar Jem Rosco liet zich niet meer zien. De andere gasten voelden zich bedrogen. Hij mocht dan een buitenstaander zijn, hij had toch een tijdje deel uitgemaakt van de dorpsgemeenschap. Hij was een beroemdheid die op televisie was geweest en de wereld deelgenoot had gemaakt van zijn reizen: zijn expeditie over de Amazone, zijn solozeiltochten over de zuidelijke oceanen. Een deel van zijn roem was op hen afgestraald, maar nu was het afgelopen met de opwinding.

In elk geval tot de volgende ochtend, toen de kustwacht een noodoproep ontving van een vissersboot die in moeilijkheden verkeerde en in de luwte van Scully Head beschutting had gezocht tegen de storm.

Toen kreeg het er veel van weg dat de opwinding pas net begon.

2

Mary Ford werd gewekt door haar pieper. Ze keek op de wekker op haar nachtkastje. Vijf uur in de ochtend. Ze had op het rooster van de reddingboot aangegeven dat ze beschikbaar was, want haar vader logeerde bij haar en er was dus iemand om op de kinderen te passen als ze werd opgeroepen. De tijd voor dit soort avonturen zat er bijna op. Arthur zou binnenkort een fulltimeverzorger nodig hebben, en ze kon niet verwachten dat haar vader er altijd zou zijn. Daarom had ze bedacht dat ze er maar beter zo veel mogelijk uit kon halen nu het nog kon. Bijna zonder nadenken sprong ze uit haar bed en kleepte zich aan. Ze vond het heerlijk. De spanning rond een oproep, de camaraderie en het gelach met de mannen. Bovendien was ze inmiddels schipper. Na een opleiding van bijna drie jaar had zij nu de leiding. In een dorp als Greystone kwam het niet vaak voor dat er een vrouw aan het roer stond. Sammy Barton was de operationeel manager en hij had er meer moeite mee dan de anderen. Maar Sammy kon de pot op.

Ze klopte op de deur van haar vaders kamer. Grote kans dat hij allang wakker was. Sinds het overlijden van haar moeder zag Mary vaak al heel vroeg licht bij hem branden en ze wist dat hij dan op zijn telefoon aan het scrollen was. Soms hoorde ze de hele nacht de radio en de afgemeten klanken van de BBC World Service. Mary had haar man kort na Arthurs geboorte de deur gewezen en haar vader bleef tegenwoordig vrij vaak slapen, zogenaamd om haar te helpen door op de kinderen te

passen. Maar in werkelijkheid deed hij het omdat hij het moeilijk vond om alleen te zijn in de cottage in het bos even buiten Morrisham. Het was gemakkelijker geweest toen haar moeder nog leefde, ook nadat ze haar naar de hospice hadden verhuisd. Toen had haar vader een doel gehad: het plannen van bezoeken en het bedenken van lekkere hapjes om zijn vrouw op te vrolijken. Nu was hij in de rouw.

Maar hij was wél een enorme hulp voor haar. Vanaf het moment dat bij Arthur Jasper Lineham's Disease was vastgesteld vormde haar vader een belangrijk lid van het huishouden. Vóór Arthurs diagnose had ze nog nooit van JLD gehoord, maar nu kon ze aan bijna niets anders meer denken. De wrede aandoening vrat aan haar zoon, zoals de getijden een zandstenen klif erodeerden. Af en toe had hij een goede dag en kreeg ze even hoop, maar dat duurde nooit lang. Ze zou haar zoon aan niemand anders dan haar vader hebben toevertrouwd. Als hij er niet was geweest zou ze bijvoorbeeld nooit op pad zijn gegaan met de reddingboot, die haar de vrijheid en de spanning bood waaraan ze behoefte had.

Vandaag lag Alan Ford op zijn zij naar zijn telefoon te staren, in beslag genomen door Facebook of Twitter. Daar vond hij het gezelschap dat haar moeder hem ooit had geschonken nu bij vrienden op social media en collega's van vroeger.

'Ik moet weg.'

'De reddingbrigade?'

Mary knikte.

'In deze storm?' Haar vader deed zijn best om de bezorgdheid uit zijn stem te houden, maar Mary wist wat hij dacht. Het verlies van Claire was al erg genoeg. Hij wilde zijn dochter niet óók nog kwijtraken.

'De wind is gaan liggen. Hoor je dat niet? Het zou de komende uren rustig moeten blijven. Als de weersverwachting slecht was zouden we niet mogen uitvaren.' Een korte stilte. 'Ik moet nu gaan. Alles wat Isla voor school nodig heeft ligt in

haar kamer, maar waarschijnlijk ben ik dan al terug. Als Artie zich goed genoeg voelt mag hij ook mee.’

‘Oké. Tuurlijk. Ga maar gauw.’ Ondanks zijn ongerustheid wilde Alan Mary niet de avonturen ontzeggen die hij zelf vroeger ook had beleefd.

Het was buiten opvallend rustig na de storm van de afgelopen dagen. Tijdelijke kalmte tussen twee westelijke luchtstromen. De zee zou wel woelig zijn, maar de wind hoorde geen probleem te vormen. Het zou snel licht worden; in de lucht boven de huizen in het oosten was al een grijze gloed te zien. Te voet was sneller dan met de auto, dus Mary liep haastig door de straat naar de kade. Ze durfde niet te rennen. De stoep was nog glibberig van de regen van de vorige avond en ze voelde er niets voor om iets te breken, want dan kon ze wekenlang niet met de boot mee. Ze vond het heerlijk om buiten te zijn terwijl iedereen nog in bed lag, met de adrenaline die door haar lijf pompte in de wetenschap dat ze zich nuttig maakte en wellicht iemands leven zou redden.

Sammy Barton was al in het reddingstation toen ze daar aankwam, vrijwel tegelijk met een ander teamlid: Ollie Shebbeer, een monteur van het enige garagebedrijf in Grey-stone. Paul, de chauffeur van het lanceervoertuig, was al bezig met het enorme gevaarte, dat de reddingboot op het kiezelstrand zou duwen en in het water zou slepen. De zee was hier te ondiep voor een standaardscheepshelling en de trekkerbootwagencombinatie had meer gekost dan de boot zelf. Zelfs als die volledig onder water kwam te staan zou ze het nog doen.

In de kleedkamer trok Mary de pakken aan die onder haar naamplaatje hingen. Een uit één stuk bestaand onderpak om haar warm te houden, met daaroverheen een waterdicht overlevingspak dat haar droog hoorde te houden, maar daar bij heel slecht weer net niet helemaal in slaagde. Toen ze klaar was arriveerden de overige twee bemanningsleden.

Sammy, de ploegleider, voegde zich bij hen en vertelde hun wat ze moesten weten.

‘De kustwacht heeft via kanaal 16 een noodoproep ontvangen. De oproep was afkomstig van een vissersboot uit Ilfracombe die de Anna Louise heet en aan de andere kant van Scully Head beschutting had gezocht. Daarna verloren ze het contact.’

‘Zijn er andere vaartuigen in de buurt?’

Barton schudde zijn hoofd. ‘Niemand anders heeft op de oproep gereageerd.’

Mary pakte de EHBO-kist en de zuurstofkoffer en ze liepen met zijn allen naar de boot. Hoewel Mary de leiding had, liet ze Ollie op het voorste bankje plaatsnemen om te sturen. Hij had weliswaar minder ervaring dan zij, maar ze zat zelf liever net iets verder naar achteren, waar ze de radar kon zien en over de navigatie ging.

De Atlantic 85 was een rubberboot met vaste bodem, een zogeheten RIB, stevig en fraai van vorm. En knaloranje. Hij was de Lesley Alexander gedoopt, naar de vrouw die een leegat had nagelaten voor de aanschaf ervan. De deur van het boothuis werd geopend en het lanceervoertuig duwde de trailer met de boot over het kiezelstrand naar het water tot ze dreven. Zodra de trailer werd weggehaald, konden ze vertrekken. De golven die op het strand kapotsloegen waren inderdaad zo hoog als Mary had verwacht, en de boot bokte en schudde als een kermisattractie. Ze was nog nooit zeeziek geweest, maar wist dat er mensen waren die alleen al door de aanblik ervan vanaf het strand hadden moeten overgeven.

Het water in de buurt van Scully Head was ondiep en Mary vermoedde dat de Anna Louise op de rotsen was gelopen. Rond de equinox was het springtij extra hoog en extra laag, en om vier uur in de ochtend had het water bijzonder laag gestaan. Op open zee voerde ze de snelheid op tot vijfendertig knopen en de Lesley A stuitte op de golvende deining.

De boot was een speelbal van de weersomstandigheden en de boeg werd omhuld door waternevel, die in Mary's gezicht blies en haar aan het lachen maakte. Dit was echt kicken. De rest was belangrijk, maar dit was de reden dat Mary zich had aangemeld.

Al na een kwartier kwamen ze aan bij de gemelde locatie. Ze minderden vaart en voeren om het uiteinde van de landtong heen. Mary ving een geprevelde bezwering op. De oudere bemanningsleden kwamen niet graag in Scully vanwege een oud bijgeloof en mompelden iets wat het ongeluk op afstand moest houden. Ze geloofden weliswaar niet echt dat het hielp, maar durfden het risico gewoon niet te nemen en spraken de woorden hardop uit, voor het geval dat. Hoewel de inwoners van Greystone kerks waren, weerhield hen dat er niet van om de oude verhalen over schipbreuken en verdrinkingen te geloven.

Ze hadden de grote zoeklampen aangedaan, maar Mary zag nergens een trawler, zelfs niet een van de kleinere boten die op krab en kreeft visten. De gedachte kwam bij haar op dat het misschien een grap was; dat gebeurde af en toe, maar nooit zo vroeg op een dag als deze. Dronken vissers lagen om vijf uur in hun bed. Plotseling riep Ollie iets, en hij wees naar de bakboordkant. Het was net licht genoeg om de kleine, donkere schaduw te zien die op de deining schommelde. Geen vissersboot, maar een kleine roei- of motorboot, vlak onder de kust. Hij was niet op de rotsen gevaren. Mary kende dit deel van de kust zo goed dat ze zelf een zeekaart had kunnen tekenen. Ze had het gebied grondig bestudeerd. Maandenlang had ze 's avonds voor het slapengaan zeekaarten bekeken. Het bootje verdween uit het zicht, aan het oog onttrokken door een hoge golf, en dook even later weer op. De golf sleurde het echter niet mee naar de landtong.

'Het ligt voor anker.' Mary nam in gedachten verschillende scenario's door. 'Waarom zou iemand dat doen?'

De reddingboot ging nog langzamer varen en ze dreven in de richting van de roeiboot. Pas toen ze er vlakbij waren riep de man die voor haar zat en het beter kon zien gespannen: 'Slachtoffer! Slachtoffer!'

Het schijnsel van het zoeklicht op de reddingboot viel op het bootje en Mary ging zo zitten dat de GoPro-videocamera op haar helm het tafereel vastlegde. Ze zag een lichaam liggen, opgerold tegen de ronding van de romp. Ze moest opeens aan Arthur als baby denken, in zijn rieten wieg. Hij slaagde er steeds opnieuw in om zich op zijn zij te draaien, zelfs toen al. Maar Arthur had een slaappakje aangehad en was toegedekt met een deken; déze persoon was naakt, de huid wit in het felle lamplicht.

De professional in Mary was meteen alert. Dit was een spring-en-grijpmoment. Hier had ze voor geoefend. Ze zat op de plek waar de zijkant van de rubberboot het laagst was. Zodra Ollie de reddingboot zacht tegen het bootje aan liet komen, liet ze zich erin glijden, steun zoekend bij de randen toen het door de beweging heen en weer schommelde. Ze tilde het slachtoffer op, dat minder woog dan ze had verwacht. Ze rolde het lichaam over de rand naar de andere bemanningsleden, die op de Lesley A klaarstonden. Ze legden het op het tweede bankje, precies zoals ze tijdens hun opleiding hadden geleerd. Ollie hield het hoofd vast. Ze wikkelden het slachtoffer in een reddingsdeken en Mary begon met de reanimatieprocedure.

Terwijl ze met de borstcompressies en beademing meetelde, wist ze al dat het zinloos was. Maar ze hadden nu eenmaal geleerd dat ze dat moesten doen. *Tenzij het lichaam al aan het rotten is of geen hoofd heeft, probeer je het te reanimeren.* Dat was wat de instructeur hun had verteld, met een brede grijns om zijn mond. Ze hadden allemaal meegelachen, alsof het één grote grap was. *Het is niet aan jullie om te bepalen dat de dood is ingetreden.*

Deze man was echter ijskoud en levenloos, en zijn ledematen waren stijf.

Seth had de radio al in zijn hand om een tweede reddingboot te regelen, voor het geval de Anna Louise nog in de buurt was en in moeilijkheden verkeerde. En om te verzoeken om een helikopter stand-by te houden nu het binnenkort licht zou zijn. ‘Zal ik de ambulance bellen?’

‘Niet nodig,’ antwoordde ze. ‘We zijn allang terug in Greystone voordat de ambulance daar arriveert. We hebben een dokter nodig om hem dood te verklaren, en de politie.’

Ollie stuurde de reddingboot terug naar de kust. Het was weer harder gaan waaien. Minstens windkracht zeven. Ze moesten maar hopen dat ze terug zouden zijn voordat het strand bijna onbereikbaar werd door het getij. Mary wierp voor het eerst een blik op het gezicht van het slachtoffer en beseftte dat ze hem kende. Jem Rosco, publiekslieveling en ooit haar grote held.